

Tajemnica ziarna - siewca, który sieje wszędzie

Oto siewca wyszedł siał. A gdy siał, jedne ziarna padły na drogę, inne na miejsca skaliste, inne między ciernie, a inne na ziemię żyzną.

(Mt 13,3-4.5.7.8)

INTEGRACJA

Uczestnicy siadają w kręgu. Każda osoba kończy zdanie: "Czymś, co kiedyś uznałem/am za straconą sprawę, ale co niespodziewanie przyniosło dobre owoce, było..."

WPROWADZENIE

Maj jest miesiącem, w którym przyroda budzi się do pełni życia, a rolnicy kontynuują prace rozpoczęte wczesną wiosną. W tradycji chrześcijańskiej symbolika ziarna i wzrostu zawsze miała głębokie znaczenie duchowe. Jezus często używał obrazów z życia rolników, aby ukazać tajemnice Królestwa Bożego. W przypowieści o siewcy uwagę zwraca fakt, że rzuca on ziarno wszędzie - na drogę, na skały, między ciernie i na żyzną ziemię. Nie wybiera tylko dobrych miejsc, nie kalkuluje, nie oszczędza ziarna. Sieje hojnie i obficie, nawet tam, gdzie po ludzku nie ma szans na wzrost.

SŁOWO

"Oto siewca wyszedł siał. A gdy siał, niektóre [ziarna] padły na drogę, nadleciały ptaki i wydziobały je. Inne padły na miejsca skaliste, gdzie niewiele miały ziemi; i wnet powschodziły, bo gleba nie była głęboka. Lecz gdy słońce wzeszło, przypaliły się i uschły, bo nie miały korzenia. Inne znowu padły między ciernie, a ciernie wybujały i zagłuszyły je. Inne w końcu padły na ziemię żyzną i plon wydały, jedno stokrotny, drugie sześćdziesięciokrotny, a inne trzydziestokrotny."

(Mt 13,3-8)

POGŁĘBIENIE

W tradycyjnej interpretacji tej przypowieści koncentrujemy się na rodzajach gleby i tym, jak przyjmują one ziarno Słowa. Dziś jednak spójrzmy na postawę siewcy. Jego nieustępliwość i hojność są obrazem Boga, który nieustannie "traci" swoją łaskę, rzucając ją nawet tam, gdzie po ludzku wydaje się to bezcelowe.

Bóg jest "rozrzutnym Siewcą" - nie kalkuluje, nie oszczędza, nie pomija żadnego kawałka ziemi. To prowokujący obraz wobec naszej skłonności do efektywności i optymalizacji. My często przestajemy siał tam, gdzie nie widzimy szans na plon. Rezygnujemy z trudnych rozmów, porzucamy relacje, które wydają się niemożliwe do naprawienia, przestajemy modlić się za osoby, które odrzuciły wiarę.

Tymczasem Bóg nigdy nie przestaje siał. I czasem, ku naszemu zdumieniu, ziarno wzrasta tam, gdzie nikt się tego nie spodziewał.

REFLEKSJA

Zastanówmy się:

- 1.** Gdzie w moim życiu przestałem/am "siać", bo uznałem/am, że to strata czasu, energii, zasobów?
- 2.** Czy są osoby lub sytuacje, które uznałem/am za "straconą sprawę" i przestałem/am w nie inwestować?
- 3.** Gdzie doświadczyłem/am niespodziewanego wzrostu tam, gdzie po ludzku wydawało się to niemożliwe?
- 4.** Co powstrzymuje mnie przed byciem "rozrzutnym siewcą" na wzór Boga?

MAMY SIEBIE

Podzielcie się na małe grupy (3-4 osoby). Każda grupa otrzymuje duży arkusz papieru podzielony na cztery części oznaczone: "droga", "skała", "ciernie", "żyźna ziemia".

W każdej części zapiszcie konkretne obszary życia parafii, społeczności lokalnej lub własnego życia, które mogą być postrzegane jako odpowiedni rodzaj gleby.

Następnie zastanówcie się:

- Jakie "ziarno" można zasiać w tych miejscach mimo trudności?
- Jak możemy naśladować hojność Boga-Siewcy?
- Jakie konkretne działania możemy podjąć jako Parafialny Zespół Caritas?

MODLITWA

Panie Boże, Ty jesteś hojnym Siewcą, który nigdy nie przestaje siać ziarna łaski i miłości. Wybacz nam, że zbyt często kalkulujemy i oszczędzamy, że rezygnujemy z siania tam, gdzie nie widzimy szans na plon.

Naucz nas Twojej hojności i cierpliwości. Pomóż nam siać dobro wszędzie – nawet tam, gdzie po ludzku wydaje się to daremne. Daj nam wiarę, że to Ty dajesz wzrost i że możesz sprawić cud tam, gdzie my widzimy tylko jałową ziemię.

Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

ZADANIA DO REALIZACJI

1. Odnowione relacje

Każdy uczestnik identyfikuje jedną relację, którą uznał za "straconą sprawę" (zerwany kontakt z przyjacielem, trudna relacja rodzinna, konflikt sąsiedzki). Podejmuje konkretne działania, aby na nowo "zasiać ziarno" w tej relacji - napisać list, zadzwonić, zaprosić na spotkanie.

2. Trudna gleba

Parafialny Zespół Caritas identyfikuje grupę w parafii lub społeczności lokalnej, która jest najmniej zaangażowana w życie Kościoła/społeczności. Planuje działanie skierowane specjalnie do tej grupy, wychodząc z inicjatywą pomocy lub współpracy.

3. Siać mimo wszystko

Zorganizujcie wydarzenie lub akcję charytatywną w miejscu, które wydaje się "nieurodzajne" - zaniedbana część miasta, środowisko nieprzychylnie Kościołowi, grupa osób obojętnych religijnie. Podejmijcie ryzyko "siewu" tam, gdzie nikt się tego nie spodziewa.

4. Warsztaty cierpliwości

Zorganizujcie warsztaty lub dzień skupienia poświęcony tematowi cierpliwości i wytrwałości w służbie innym. Zaproście osoby, które mogą podzielić się świadectwem długotrwałego zaangażowania, które początkowo nie przynosiło widocznych efektów.